

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15395/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1251/22 од 29.06.2022. године, у седници већа одржаној 03.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1251/22 од 29.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1251/22 од 29.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12177/2019 од 24.03.2022. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности. Другим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима исплати износ од 5.725.402,21 динара, односно сваком по 1.908.467,40 динара, са законском затезном каматом од 24.03.2022. године до исплате. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка у износу од 728.654,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду 1251/22 од 29.06.2022. године, првим ставом изреке, жалба је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

На основу овлашћења из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите. У конкретном случају усвојен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се тужени обавезе на исплату новчане накнаде за земљиште одузето ради изградње улица, без спроведеног законом прописаног поступка. Побујана другостепена одлука, којом је одбијена жалба и потврђена одлука којом је усвојен тужбени захтев, заснована је на примени и тумачењу материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз судске одлуке и не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари у погледу пасивне легитимације туженог. Тржишна вредност непокретности је утврђена на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсане непокретности, израженог у судским одлукама Врховног касационог суда и Уставног суда. Осим тога, уз ревизију нису достављене правноснажне одлуке супротне садржине које би водиле евентуалном другачијем одлучивању, па зато нема места одлучивању о ревизији туженог ради уједначавања судске праксе.

Из изнетих разлога, а применом члана 404. став . ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побујаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за одузето земљиште је поднета 03.12.2019. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 5.635.200,00 динара. Поднеском од 15.10.2020. године тужиоци су преиначили тужбу и као вредност предмета спора означен је износ од 5.725.402,21 динара. Вредност побујаног дела пресуде у односу на сваког од тужилаца понаособ износи 1.908.467,40 динара. Тужиоци нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно.

Како вредност побујаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца појединачно (1.908.467,40 динара), не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена у смислу члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**